

ความเป็น “พวกเรา”

ฉบับก่อน ผมทิ้งท้ายเอาไว้ถึงรากเหง้าของเพลงดังดุตที่แสดงให้เห็นว่าอินโดนีเซียมาเลเซีย และชายแดนใต้เป็นส่วนผสมที่หลากหลาย ทั้งจากอินเดีย อาหรับ และพื้นเมืองมาเลย์

ถ้าหากใครได้ติดตามเพลงดังดุตของอินโดนีเซียในปัจจุบัน หรือใครได้ไปเยือนผับดังดุตในกลางเมืองยะลาและเมืองนราธิวาส ก็คงจะเห็นได้ชัดว่า นอกจากอินเดีย อาหรับ และพื้นเมืองมาเลย์แล้ว ดังดุตยังไม่ปฏิเสธที่จะเอาดนตรีแบบตะวันตกสมัยใหม่ เช่น แนว Techno หรือ Electronica เข้ามาผสมผสาน

นักร้องดังดุตผู้หญิงของอินโดนีเซียในชุดเสื้อผ้าเช็ดตัวสีฉูดฉาด ออกมาวาดลวดลายลีลาในมิวสิกวิดีโอ ขณะที่นักร้องหญิงในผับดังดุตที่มุ่งกระโปรงสั้น ร้องและเต้นอย่างสนุกสนาน

เนื่องจากลาบาฮูนเป็นวงดนตรีผู้ชาย เราจึงไม่มี

โอกาสเห็นการขายสิ่งที่อยู่เหนือดนตรีและเนื้อเพลงเหมือนนักร้องหญิง แต่ลาบาฮูนก็แสดงให้เห็นถึงการผสมผสานของความหลากหลายได้เป็นอย่างดี

ในแง่ของกำเนิด เมธี อรุณ มือกีตาร์และนักร้องนำเป็นคนจังหวัดสตูล ซึ่งเป็นจังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่ามีความหลากหลายผสมผสานกับความเป็นไทยได้ลงรอยมากกว่าสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ก่อนจะออกอัลบั้มแรก สมาชิก 3 คนเป็นนักศึกษาในวิทยาลัยอิสลาม ประวัติการเข้าสู่วงการเพลงนั้นค่อนข้างยากลำบาก เว็บไซต์ hulashare.com เล่าไว้ได้อย่างน่าสนใจว่า “ใครจะเชื่อว่าเด็กหนุ่มชาวไทยมุสลิมสามคน ที่ไม่มีเครื่องดนตรีเป็นของตัวเองสักชิ้น จะกลายเป็นกลุ่มศิลปินที่มีชื่อเสียงมากที่สุดกลุ่มหนึ่งของประเทศไทย...เมธี อรุณ (กีตาร์, ร้องนำ), อนันต์ สะมัน (เบส) และ สมพร ยูโซ๊ะ (กลอง) รวมตัวกันเพื่อความฝันทางดนตรี

เจกเช่นเพื่อนรุ่นเดียวกันทั่วประเทศ นั่นคือ การประกวด HOT WAVE MUSIC AWARDS ก่อนการประกวด ทั้งสามต่างพบเจออุปสรรคต่าง ๆ นานาร่วมกันมากมาย เริ่มจากการที่นักร้องนำถอนตัว จนเมธีต้องมาร้องนำแทน, ไม่มีเงินทุนในการเช่าห้องอัดเพื่อทำเดโมส่งเข้าประกวด ซึ่งก็ทำได้ (อย่างทุลักทุเล), การส่งเดโมช้ากว่ากำหนด แต่ก็ยังได้เข้าร่วมประกวดแบบไม่คาดฝัน

...จนกระทั่งวันประกวดก็ยิ่งขาดเครื่องดนตรี ซึ่งทั้งสามหนุ่มก็ไม่ได้ย่อท้อต่อโชคชะตา ต่างนำเครื่องแบบลูกเสือ...ขึ้นโชว์ความมุ่งมั่นและปลดปล่อยความสามารถของตัวเองออกมาอย่างเต็มที่ จนชนะใจกรรมการเข้าไปติด 1 ใน 10 วงสุดท้ายของการประกวดในครั้งนั้น และแม้ว่าจะไม่ได้รางวัล... แต่ฝีมือลายมือในการเล่นของพวกเขาเค้าก็เข้าตา ธเนศ วรากุลนุเคราะห์ ซึ่งเป็นกรรมการตัดสิน”

ประวัติลาบานูนเขียนขึ้นบนโครงเรื่องแบบ “เรียนดีแต่ยากจน” จนกระทั่งมีสายตาหนึ่งมองเห็นแววจึงให้การสนับสนุน และสามารถจับจุดเด่นของวงออกมาได้ คือการขายเสียงร้องของของเมธี อรุณ มือกีตาร์ที่จับพัดจับผลึกกลายเป็นนักร้องนำ เสียงเอื้อนแบบเพลงอินดี้และอาหรับสออดประสานอย่างลงรอยกับตัวตนทางศาสนา

ประวัติว่าด้วยความยากลำบากขาดโอกาส แต่เก่ง เข้าเมืองหลวงเพื่อแสวงหาโอกาส ต่อสู้ เป็น

ภาพลักษณ์ของคนท้องถิ่นในประเทศไทย (ซึ่งอาจจะไม่จำเพาะแต่มุสลิมเท่านั้น แต่ยังรวมถึงคนไทยท้องถิ่น และกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ ด้วย)

วัยรุ่นชายแดนใต้บางคนว่าการเอื้อนของเมธี ถอดแบบจากเพลงอินดี้ แต่อีกหลายคนยืนยันว่า พวกเขาได้ยินการเอื้อนแบบเพลงอนาซิด ซึ่งเป็นเพลงคำสอนที่แพร่หลายอยู่ในชายแดนภาคใต้ และนี่มันคือจุดเด่นที่สุดที่ทำให้เมธีถูกจัดพวกว่าเป็น “พวกเรา” สำหรับวัยรุ่นชายแดนใต้

ลาบานูน กลายเป็นหนึ่งเดียวกับเมธี อรุณ เหมือนที่คชาวุธ ทองไทย กลายเป็นภาพตัวแทนของ มาลีฮวนน่า เพราะเสียงและสำเนียงการร้องที่เป็นเอกลักษณ์ (ในอัลบั้ม “สยามเซ็นเตอร์” เมื่อลาบานูนให้ออนันต์ มือเบส มาร้องเพลงนำอัลบั้ม ก็กลับถูกวิพากษ์วิจารณ์ทันทีว่านี่มันไม่ใช่ลาบานูน)

“เสียงร้อง ศาสนา และความเป็นคนท้องถิ่น” 3 องค์ประกอบนี้จึงหลอมรวมกันสร้างการยอมรับให้ลาบานูนเป็น “พวกเรา” สำหรับวัยรุ่นชายแดนใต้ ■

